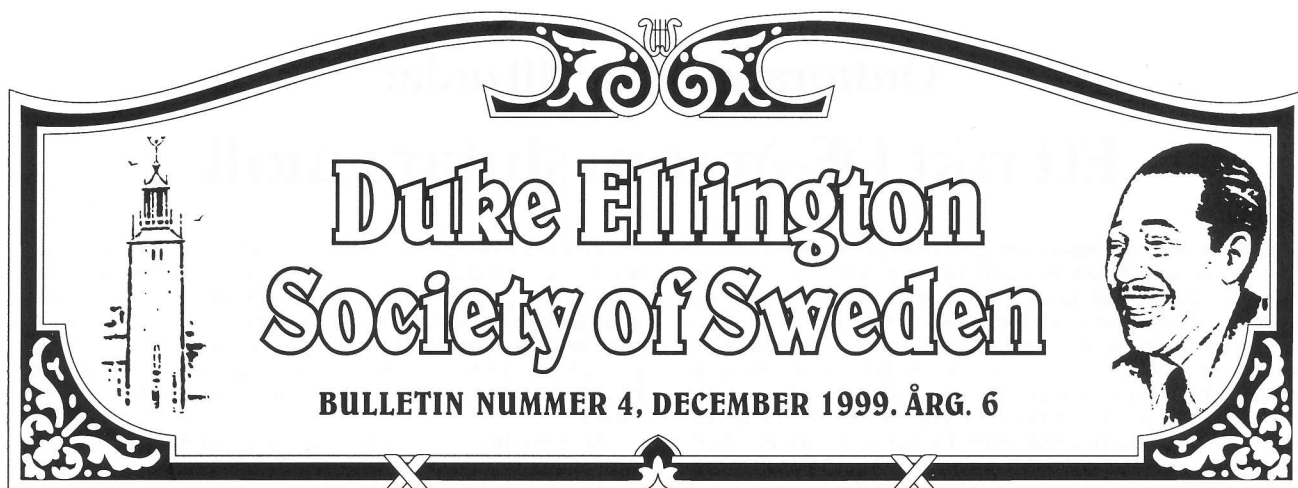

ÅRETS JULHÄLSNING

Till våra medlemmar kommer från Duke himself.

I CANNOT THINK OF
ANYTHING BETTER TO
SAY TO YOU THAN
MERRY
CHRISTMAS AND
HAPPY NEW YEAR
Duke Ellington

Under 1950- och 1960-talet skickade Ellington varje år julhälsningar i affischformat till sina vänner. Här är ett "julkort" som han 1959 sände till vår styrelsemedlem Rolf Dahlgren.

Rolf Dahlgren Collection

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Membership outside Scan-
dinavia \$ 25 pro annum.

Pay to:
Svenska Handelsbanken
SWIFT: hand se ss
for onward transmission
to DESS

Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro eller Bankgiro
Postgironr. för prenumeration
av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: Ett rikt DE-år som slutar i moll

Ett stort och uppmärksammat Ellingtonår börjar gå mot sitt slut. Det har varit händelserikt och hyllningarna av Duke Ellington har varit legio. DESS har haft många tillfällen att verka i den roliga och viktiga rollen som informatör och introduktör. Om årets intresse består, kan vi naturligtvis inte sja, men väl verka för att så skall bli fallet. Det har utgivits åtskilliga CD-produktioner, böcker och radioprogram; endast TV har snålat med uppmärksamhet, men det är vi ju vana vid.

Under året har vi fått flera nya medlemmar och vi har idag glädjande nog 229 betalande medlemmar. Det hjälper oss att höja kvaliteten på våra möten. Tyvärr slutade året i moll med Leif Andersons bortgång (minnesord på annan plats), ett hårt slag inte bara för Ellingtons vänner. Leif var mycket positivt inställd till DESS allt sedan bildandet 1992.

Det stora Ellingtonevenemanget år 2000 äger rum i Los Angeles den 24 - 28 maj. Vi återkommer med mer detaljerad information om millenieskiftets första Ellingtonsymposium längre fram.

Nästa Ellingtonmöte här hemma blir söndagen den 30 januari. Kallelse kommer. Till det mötet hoppas vi att Bjarne Busk från Köpenhamn kan komma och hälsa på. Bjarne har arbetat med Duke Ellingtons Private Collection, som skänktes till Danmarks Radio av Mercer Ellington. Bjarne har under flera år gjort många danska radioprogram med tidigare okänt material och han kan verkligen sin Ellington.

En from förhoppning inför det nya årtusendet: må musiklivet och dess utövare få det stöd det i så hög grad behöver också i den nya tiden. Kraven på privatiseringar och lönsamhet framförs med växande styrka också i kulturens sfär – där så sker bör vi åtminstone sätta emot och protestera. Vi får också hoppas att Lars-Göran Ulander kan pressa fram mer tid och pengar i P2 Musik. Från Malmö kommer redan för oss negativa signaler om hur arvet efter Leif Anderson skall förvaltas.

Skriv och bråka med TV-företagen och radiokanalerna i Malmö och Stockholm och tala om vad VI vill höra.

Denna bulletin presenterar en längre intervju med Carl A Hällström. Det är en person som har funnits i jazzens kulisser under många år, men som inte många har träffat. Bo Scherman har åter samlat sina vänner i försöken att reda ut i vilka inspelningar som Bubber Miley deltagit. Bosse lanserar ett antal ändringar av vedertagna uppfattningar. Det ges också plats för synpunkter från läsarna om huruvida det är Johnny Dunn, Louis Metcalf, Rex Stewart eller Thomas Morris, som spelar på dessa tidiga inspelningar.

ETT GOTT NYTT ÅR
OCH GOD FORTSÄTTNING
PÅ NÄSTA ÅRHUNDRADE

Madly Göran

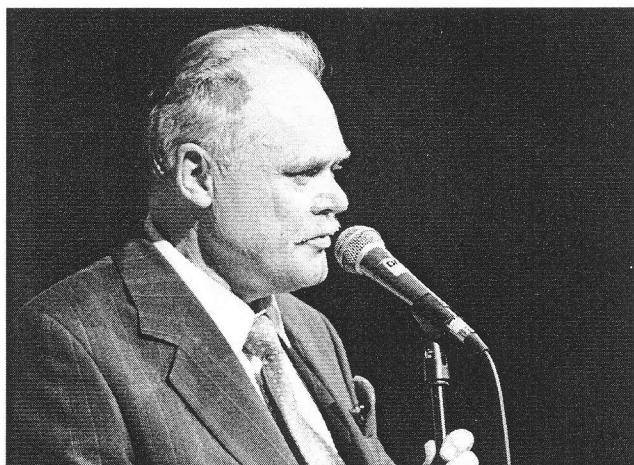
"Smoke Rings" är död

Leif Anderson avled den 17 november efter en lång tids sjukdom. Leif blev 74 år. Han var en mycket älskad röst som med tiden blev en av de klassiska radiorösterna. Under nästan 40 år presenterade Leif sitt "Smoke Rings"-program i radion och etablerade med sitt sista program också ett rekord för Guinness rekordbok: sammanlagt 1.786 program, fler än Farbror Sven med sin Brevlåda.

Det första programmet sändes redan i september 1960. Leifs heta röst med de starka inslagen av svengelska skapade en stämning i programmet som gjorde att många lyssnare attraherades av Leifs presentationer och började att lyssna på jazzmusik. "Smoke Rings" blev ett varumärke för den jazzmusik som Leif älskade så innerligt.

Under många år sändes programmet på onsdagar mellan kl. 21.00 och 22.00. Programmet var så bekant för alla lyssnare att man i en TV-pjäs använde signaturmелodin i början och slutet av teaterstycket för att understryka att en timme hade gått i pjäsen.

Leif hade många jazzmusiker som han beundrade, men Duke Ellington var kanske ändå närmast hans hjärta. Nu under 1999 har han exempelvis presenterat 10 minuter Ellingtonmusik i varje program.

Leif Anderson, konferenciär i Stockholms Konserthus 1994

Redan under slutet av 40-talet började han att bli en känd jazzprofil. Med tiden började han att köpa och sälja grammofonskivor yrkesmässigt via postorder. Genom sin publikation "The Music Room Rag" kunde hans kundkrets, som fanns i många länder, köpa grammofonskivor och bli informerad om nyheter inom jazzområdet. Hans radioprogram gav också bra fingervisning om vad Leif hade i lager för tillfället.

1948 skrev Leif ett upprop i OJ om att starta en Ellingtonförening i Sverige men det skulle dröja ända till 90-talet innan en större förening bildades i Sverige. Leif var då en given medlem.

Under 50-talet skrev han många intressanta och kritiska artiklar i Orkester Journalen (OJ) under rubriken "Reflexer" om 50-talets musikutveckling. Han gillade inte bebopmusiken men med tiden blev det i alla fall Charlie Parker m. fl. i programmet. Även CD:n var ett bekymmer i början men hans "Rag" blev till sist full av CD.

Han mötte under årens lopp många av jazzens portalfigurer som han intervjuade. Under en tid på 70-talet presenterade Leif också ett antal TV-program under titeln "Nostaltekett" med jazzfilmer från 40- och 50-talen.

Leif var i unga år en något blyg person men blev med tiden en mycket professionell presentatör. Vid DESS Ellingtonkonferens 1994 var han en självklar och rutinerad konferenciär, som hade att presentera ett något kaotiskt program, vilket ingalunda märktes när Leif höll i mikrofonen. 1992 - när frågan kom upp första gången i Köpenhamn - trodde inte Leif att vi i Sverige kunde ordna en konferens 1994. "För mycket arbete, det går inte". Några månader innan konferensen började sade Leif "Jag var inte så positiv, men nu ser det ju ut att bli en succé, jag hade fel". En kommentar som jag inte glömmer och som visar att Leif var en mycket generös person. Att Leif ställde upp utan gage, gjorde oss i DESS naturligtvis också mycket tacksamma. 1996 tilldelades han Ellingtonpriset för sin insats i spridandet av kännedom om Duke och hans musik.

Vi kommer alla att sakna Leif Anderson och våra tankar går också till hans familj i Malmö. Men hans röst kommer länge att leva kvar genom alla de inspelade program som finns i många hem. En stor musikskatt - tack Leif och Keep Swinging !!

Göran Wallén

Och från ett besök hos DESS
i Fältöversten 1996

Willie Cook 75 år

DESS GRATULERAR EN AV DE LEGENDARISKA TRUMPETARNA
I DUKE ELLINGTONS ORKESTER.

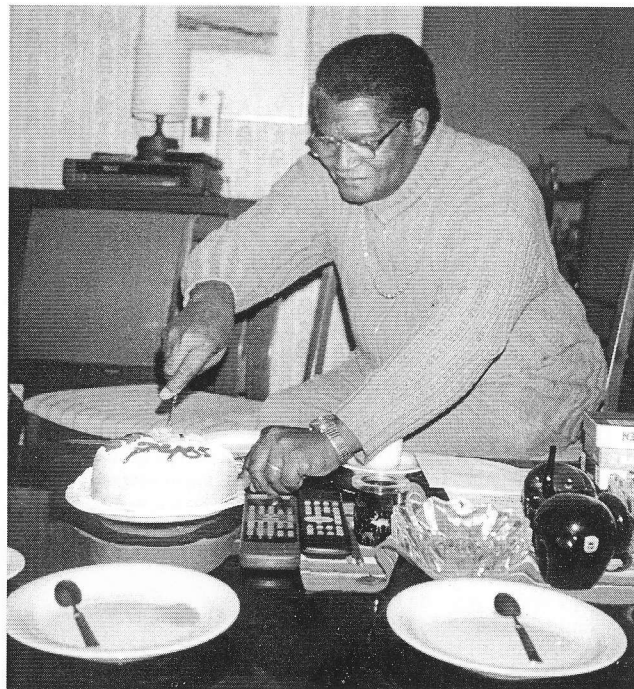
Willie Cook fyllde 75 år den 11 november 1999 och vi på DESS hyllade honom den 15 november med stor fruktkorg och hurra-rop. Willie spelade under 50-talet i Duke Ellingtons orkester tillsammans med trumpetarna Clark Terry, Cat Anderson, Ray Nance. En trumpetsektion utan motstycke inom jazzen. Om den trumpetsektionen med Willie som leadtrumpet sade Duke: "Too Much".

Han har dessförinnan spelat med King Perry, Jay McShann, Earl Hines, Jimmy Lunceford, Dizzy Gillespie och Billie Holiday innan han kom till Duke 1951. Fram t.o.m. 1973 spelade Willie sedan vid flera olika perioder i Dukes orkester.

Under 60-70-80-talen spelade Willie även med B.B. King, Clark Terry Big Bad Band och Count Basies storband för att 1982 flytta till Sverige och bosätta sig vid Karlaplan i Stockholm.

Willies första besök i Sverige var med Clark Terry's Big Bad Band 1978-79. Han missade lustigt nog tidigare besök med Dizzy 1948 och Dukes alla besök i Sverige.

Willie är sedan många år gift med Christl. Under tiden i Sverige har Willie mest spelat med i Gugge Hedrénus orkester, men också rest till USA och spelat tillfälligt med Mercer Ellington och Wynnton Marsalis orkester. 1985 gjordes en LP med Willie under namnet "Christl Moods" på märket Phontastic Records. Willies mest kända solo är från 1951 i Mood Indigo.

Från vår medlem Bertil Lyttkens har vi fått följande material som gäller Stockholms-appellen.

(I det förra numret av BULLETIN publicerade vi en artikel om den s.k. "Appellen". Den artikel som där refererades åtföljdes av följande löpsedel på stan (Stockholm) och följdes av en artikel på förstasidan i den socialdemokratiska Morgon Tidningen den 7 september 1950.)

Läkare lät patienterna sköta appellen

MED ETT läkarvikariat på den svenska landsorten som bas lyckades Clarté-studenten, med stud, Gunnar Svanteson, värva 700 underskrifter för den s.k. stockholmsappellen, enligt vad han under ett besök i Prag berättar i den tjeckiska komsomol-tidningen Mlada Fronta. Han hade i förväg gjort i ordning tjugo ark och lät sedan patienter från olika byar sköta insamlingen av undertecknarna.

Duke Ellington körde ut svensk kommunist som ville göra storkap

Skribenten, som intimt nog satt hela sitt namn - Olga Landfeld, ger "kamrat" Svanteson en klapp på ryggen för det utmärkte uppslaget men blir ännu mer imponerad då hon hör talas om en "Nils Ludin", som påstås ensam ha samlat in 15.000 underskrifter. Därför blev han också arresterad av polisen och slagen, berättar hr Svanteson. I artikeln ges en beskrivning av Clarté-förbundet, och den svenske kamraten söker påskina att det fortfarande är en central för alla progressiva studenter och intellektuella i Sverige. Svanteson har som Clarté-observatör bevisat den Kominformarrangerade internationella studentkonferensen. Han säger sig ha fått en rad impulser från förhandlingarna, som skall göra det lättare för honom att "uppfostra och övertyga svenska studenter". Till slut får också kamrat Olga slå ned på maskinen några panegyriska rader om det underbara Tjeckoslovakien - "ett lyckligt land, där folket har regeringen i sina händer".

Artikeln slut och följande blev svaret från Duke.

"Försök att hämnas"

NEW YORK onsdag (TT:s korr.).

Då Duke Ellington i somras besökte Sverige kom en ung svensk upp på hans hotellrum i Stockholm och försökte övertala honom att underteckna "Stockholms-appellen". Den amerikanska musikern vägrade emellertid att sätta sitt namn under resolutionen i fråga. Ellington sätter händelsen i samband med ett försök från den kommunistiska New York-tidningen Daily Workers sida att exploatera hans namn.

Tidningen införde en bild av Ellington och sade att han var en av 75 framstående negrer som undertecknat appellen och uppmanat sina fränder att göra likaledes. Ellington skickade tidningen en protest där han hotade med lagliga åtgärder om saken upprepades.

Han framhöll att han aldrig undertecknat appellen och att han inte sympatiserade med den. "Jag var brysk mot svensken och kasta- de ut honom, och de försöker kanske hämnas på det här sättet", förklarar Ellington.

Lyckad Ellington-kväll på Nalen

Alice Babs huvudattraktion

DESS-träffen den 7 september på Nalen blev ännu en minnesvärd kväll, till stor del beroende på att man som huvudattraktion hade en gäst som spelat en viktig roll i Dukes senare aktivitet. Det finns annars inte många kvar av hans mer betydelsefulla medarbetare. Hodges, Carney, Strayhorn, Cootie och flertalet andra är borta. Men "vår egen" Alice Babs finns i hög grad kvar, glad och vital, fylld av hågkomster och berättarlust.

Den här kvällen sjöng hon inte (annat än ett och annat nynnande i förbifarten) utan nöjde sig med att berätta och ge glimtar ur sin sextioåriga karriär. Och den är, som vi alla vet, ännu inte avslutad.

Alice assisterades utmärkt av Gert Palmcrantz som sköt in en fråga då och då men som framför allt spelade upp en rad väl valda skivexempel från hela den långa aktiviteten – de tidigaste Sonoraplattorna med Nisse Linds trio via 50-talets trickinspelningar och Swe-Danes aldrig helt fullföljda världslansering fram till medverkan i Dukes berömda kyrkokonserter. Ja, visst har hon hunnit med enormt mycket, och nog fick vi klart för oss att det svenska musiklivet hade varit åtskilligt fattigare utan henne.

För kvällens levande musikinslag svarade violinisten Hasse Kahn som redan på 40-talet var orkesterledare på Nalen. Nu var han tillbaka där i sällskap med en kompetent komptrio där man fann basisten Hasse Larsson, som föredömligt gav rytmisk stadga åt gruppen, samt de två rutinerade musikanterna Nisse Engström vid pianot och Pelle

Alice i berättartagen. Foto Olle Lindholm

Ett stående bifall för Alice. Foto Olle Lindholm

Hasse Kahn i högform med "sina vänner". Foto Olle Lindholm

En publik bild. Foto Olle Lindholm

Hultén, trummor. Huvudpersonen var ändå med all rätt Hasse Kahn, som växlade mellan fiol och viola och som dess emellan knöt samman numren med ledigt mellansnack och en och annan historia ur ett långt musikerliv.

Programmet upptog som sig bör en kväll som denna åtskilligt ur Dukes repertoar – Take The "A" Train, In a Sentimental Mood, It Don't Mean a Thing och liknande. Dessutom fick vi höra fräscha tolkningar av populära standardmelodier som Shine och Darktown Strutter's Ball och ett par svenska kompositioner.

Nisse Engström anknöt till Ellingtonrepertoaren när han elegant och melodiskt solospelade i ett par av Billy Strayhorns kompositioner – A Flower is a Lovesome Thing och Lotus Blossom.

Kvällen avslutades med en video från TV-konserten i Stockholms Cirkus den 7 februari 1963. Programmet hette "Indigo" och hade Arne Arnbom som producent. Medverkande var Dukes hela orkester, en grupp dansare från Kungliga Operan och ännu en gång Alice Babs.

Många i publiken kände säkert till konserten och hade kanske sett TV-programmet. Men det här är sådant som tål att ses (och höras) åtskilliga gånger. Där finns mycket av den mest traditionella Duke-repertoaren: Take The "A" Train, med tenorsolo av Gonsalves och klockren sång av Alice, Do Nothin' Till You Hear From Me med Lawrence Brown som solist och Harry Carneys mustiga barytonsax i Sophisticated Lady.

Den här gången blev videon speciellt intressant genom att Alice Babs fanns kvar i salongen och via mikrofonen kunde kommentera programmet och berätta om inspelningen. Hon sa förstås inte så mycket om sina egna insatser. Så därför finns det väl anledning att här konstatera att hennes tolkning av Come Sunday hör till det vackraste som har gjorts på våra breddgrader i den här musikformen.

Så visst blev det en värdig avslutning på en lyckad och omväxlande Ellington-kväll.

Rolf Dahlgren

MAGNUS L – 2000-talets stjärna

Både jazzens vänner och Konserthuset är att gratulera till det lyckade utfallet av Blue House-konserterna i regi Stockholms Konserthus – Rolf Österholms satsning har varit genomtänkt och offensiv och den föreställning som ägde rum den 24 september och rubricerades som en Galakonsert till Ellingtons ära förtjänar de starkaste lovord.

Berömmet går framför allt till Magnus Lindgren och hans storband – det är något nästan magiskt med denne unge orkesterledare och vad han här har lyckats att uträtta. I mina öron är detta kanske det bästa som har hänt svensk storbandsjazz sen Radiobandets glansdagar på 50- och 60-talet och Magnus Lindgren är tveklöst en av de kommande decenniernas viktiga portalfigurer. På Konserthuset fick vi höra en räkna nyskrivna arrangemang som gav ny spänst åt gamla Ellingtonklassiker: fräcka och vitsiga pastischer och mustiga och lustiga infall på nyttfödda gamla melodislingor som man nästan trodde hade spårat fast – man lär sig m a o att lyssna på ett nytt och fräscht sätt när man får låna hörapparaten av Magnus Lindgren, vars ringa ålder (en fjärdedel av jubilarens) är en väsentlig tillgång, eftersom mindre respekt och historia står hindrande i vägen.

Jag har fortfarande en del att klaga på – tycker att det är för mycket crescendo och för lite andhämtning och meditation, för mycket solistdemokrati och för liten tyngd på stjärnspelet; och med det menar jag egentligen att jag tycker att Magnus Lindgren borde lansera sig själv också som solist på sitt huvudinstrument som är tenorsaxofonen. Just den här kvällen var han flitigt i farten som multiinstru-

Mercedes Ellington inleder kvällens program och är glad att hennes farfar hyllas. Foto Olle Lindholm

Äkta Cotton Club-stämning genom "Rhythm Hot shots" dansnummer med hjälp av Kustbandet. Foto Olle Lindholm

En gästsolist på snabbvisit – kvällens länk till Ellingtontraditionen, Barrie Lee Hall growlar model "Cootie". Foto Olle Lindholm

kestern mycket men det kommer alltid till en punkt där nostalgin krockar med nuet och mötet med kopian kan aldrig bli som mötet med originalet. Det är så välstädat och välspelat att djungelvrålet fastnar i klockstycket och hur hårt jag än blundar kan jag inte inbilla mig att jag är tillbaka på Cotton Club. De dansande pojkarna i chapeau claque och flickorna i banana-kortkort förstärker bara intrycket av att jag sitter på en nummerrevy som tiden har gått förbi.

Fast kul var det. Men bara för en gångs skull.

Bo Holmqvist

Dompan är i högform, syns på knäställningen. Foto Olle Lindholm

mentalist och hastade mellan flöjt, sopransax och klarinett vilket orkesterklangen krävde – men gärna hade vi hört mer av honom som den mulliga tenorist vi vet att han är.

Det blir väl några spaltkilometrar om denne unge komet ändå de närmaste åren, så detta kan väl räcka för denna gång. En extra éloge till Algot Mathiasson som är en pianist som kan lockas till stordåd med de enklaste underlag, en förmåga han delar med en annan av kvällens mest applåderade aktörer, Jan Lundgren, som ånyo drog den Caravan som han lovordades för efter DESS egen Ellingtongala på Nalen häromsistens. Jag tyckte kanske den var bättre då, men det är en gradskillnad för killen är välplacerad i min egen svensktoppsliga och har aldrig gjort bort sig vid en enda spelning som jag har hört. Rytmsektionen kring honom är strålande – Arne Domnéus som spelade med får finna sig i att distanseras av dessa ungdomar som drabbar oss med hunger och nya perspektiv. Dompan i sin självklara mästarklass gör däremot ungefär vad som förväntas av honom.

Kustbandet som inledde, var kul men höll på för länge. (Det är det förresten alldeles för många som får göra – också jazzkonserter kräver att nån håller i taktpinnen för helhetens skull). Jag gillar or-

Dompan och Jan Lundgren i glatt samtal med Mercedes Ellington. Foto Olle Lindholm

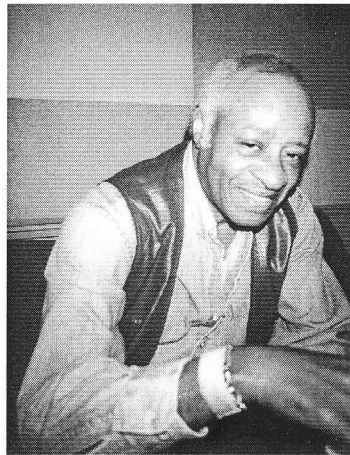
NOSTALGI PÅ ÖVERTID

Ett gäng rätt åldersstigna veteraner hade inkallats till en Ellington-kväll i Konserthuset i Stockholm den 15 oktober i tanke att forma en minnesstund kring mästarens gärning. De omgavs av stor publik och mycken värme och välvilja men det hjälper nu föga inför en mer kritisk granskning: De mycket sympatiska gentlemännen (från 83 och neråt) levde inte upp till sin forna ryktbarhet och borde som gamla proffsboxare ha lämnat strålkastarljuset för gott.

Vid de aktningstvårda åldrar det gäller, övar man antagligen inte längre så ofta på instrumenten: Britt Woodman och Hal Singer var båda uppenbart ringrostiga beträffande embochure och idéer – trum-

Britt Woodman, höger, med Hal Singer. Foto Göran Wallén

Lloyd Mayers på Restaurant Rydberg. Foto Göran Wallén

och svårligen överträffas av dagens musikaliska events. Att spela Ellington är sannerligen inte automatiskt att tolka Ellington. Det är inte alla förunnat att tillföra något nytt.

"Förbandet" Jazz Feeling Quartet var kolossalt sympatiskt. Jag är väldigt svag för Ulf Johansson och särskilt när han spelar trombon. Jag är också efter mer än 45 års bekantskap alltjämt svag för Nils-Bertil Dahlander, som en småbands-trumslagare som gör sig gällande utan både blåljus och larmklockor. En pratsjuk göteborgare är han förstås, och vi gillar honom för det, men lite långedragssk kan han bli när han suger på poängerna. (M a o föredrar jag när han låter trummorna tala).

Bo Holmqvist

petaren Dusko Goykovic (68) däremot en fullvärdig sit in för Barrie Lee Hall (som turnerade på annat håll) men utan någon egentlig anknytning till Ellington. Lloyd Mayers spelade kompetent men blekt piano i post-Ellington style, Butch Ballard trummade nog så hårt och energiskt som i ungdomens dar. Men det lyfte inte ett ögonblick till en upplevelse utöver rutinens – herrarna spelade uppenbart på övertid och hur mycket sympati publiken än visade med sina ivriga applåder kunde det inte dölja det trista faktumet att nostalgien triumferade.

Just ett år som i år då Ellingtonjubiléet forsar på i ett crescendo som inte står att hejda, är det dags att stanna upp och justera perspektivet: vilken Ellington vill vi fira? Rebellen eller predikaren, den unge libertinen eller den mogne mannen med det profetiska pespektivet? Stomp, look and listen eller God is a Three-letter-word för att formulera det brutalt i överkant. Men vi kan inte celebrera in absurdum och så till den milda grad att det snudd på profanerar det vi vill ära!

Dags att dra in tyglarna alltså. Ladda skivspelaren och reflektera kring det givna materialet som troligen

Från vänster: Lloyd Mayers, Butch Ballard, Bert Thomsen, Tyskland, Nils Bertil Dahlander, Hal Singer på City Hotell. Foto Göran Wallén

ÅRETS SISTA MÖTE

måndagen den 15 november drabbades av makterna men hämtade sig vartefter under kvällens lopp. Makterna i det här fallet var strömförsörjningen på Lidingö som slog ut belysningen på vägar och broar och därmed orsakade ett trafikkaos vars verkningar kändes ända in i SAMI:s annars så trygga lokaler. När kvällens förste planerade talare, Gert Palmcrantz, anlände 45 minuter försenad, var både kvällens tillförordnade konferencier (dvs undertecknad) och publiken tämligen utpumpade trots de tappra försöken att fylla hålrummet.

Alla uppgjorda programplaner ställdes på huvudet innan bitarna föll något sånär på plats igen men improvisationens konst är ju en av jazzens grundpelare och förhoppningsvis hade mötesdeltagarna därför en viss förståelse för kvällens vedermödor. Mitt i förvirringen avfirades Willie Cook, den i Stockholm numera skrivne Ellington-trumpetaren, lite post festum sin 75-årsdag med röda ord av Victor Montero och en kort estradintervju av Göran Wallén.

När Palmcrantz sen fått på sig skepparmössan och fått fart på DAT-bandspelaren levererade han en elegant kortversion av Ellington på svenska – från Togoorkestern till Babs-Wesslén. Det är anmärkningsvärt så bra ljudet är i gamla 78-or från 20- och 30-talen när Palmcrantz står för återgivningen...

Kvällens musik: Mathias Algotsson som solopianist i en triologi Ellington/Strayhorn-melodier: Lotus Blossom – Prelude to a Kiss – Take the "A" Train. Han är tveklöst en av de elegantaste av de unga klaviatörerna med stor närvaro och säker känsla för den särskilda dramaturgi som krävs av en ensam aktör utan stöd av bas och trummor.

Kontrasten var ganska stor till den musik som "Goran meets Rusktrask" levererade. Boppig och bråkig, ung och uppkäftig (tänk att man låter alltmer som en vinrecensent!!!) Nåväl, sympatisk och oslipad också men jag gillade Isa och den där "rymd"-versionen av When the Saints go marchin' in ... Unisona ensembler i god bopanda, en riktig adrenalinchock som vi gamlingar gott behövde... Och plus i marginalen för hela gänget: Goran Kajfes, tp, Per "Rusktrask" Johansson, as, Daniel Karlsson, p, Peter Forss, b, och Jan Robertson, tr.

Slutet gott, allting gott?

Bo Holmqvist

Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

*Do you have a Mail or/and Fax connection?
Please, tell us so that we can save some money
by this new way of communication.*

New CD:s and new Books

"Duke Ellington: A Spiritual Biography"

written by Janna Tull Steed,

Hardcover, 192 pages, New York, N.Y. from the Crossroad Publishing Company.

Price \$ 19.95 plus postage.

Reverend Janna Steed is an ordained minister in United Methodist Church. She received her Master of Divinity and Master of Sacred Theology degrees from Yale University. Janna is a member of the New York Chapter and gave a presentation in Chicago 1998: "The Gospel According to Duke". The book got a very positive review from Bruce Kennan, TDES, N.Y.

Sjef Hoefsmit says: "Janna gives us a fresh view on Duke's spiritual life."

Plaisir D'Ellington "The Duke and his Sidemen 1940-42, by Alain Pailler.

Mr Pailler presents a magnificent book about Duke's sidemen: J Hodges, R Stewart, J Nanton, C Williams, R Nance, S Greer, H Carney and B Bigard. Heartily recommended by Frank Bergerot.

Published by Actes Sud Edit, France 1998. 202 pages, cost app. 20 euro, text in french.

Two nice essays

Monteverdi and the Duke: A Musicological Comparison of two Composers, by Cherilee Wadsworth Walker.

Compositional Characteristics of Later Ellington by Richard Domek. Order in Europe: Norbert Ruecker, Postfach 14, D 61382 Schmittent, Germany.

Or at IAJE Publications, P.O. Box 724, Manhattan, Kansas 66505, USA.

The Symphonic Ellington, Night Creature, Soul Note CD 121319-2.

Recorded February 17, 1999 at Teatro Lirico, Milano, Italy. Total time 52:37 minutes.

Titles: Night Creature, Swampy River (piano Marco Fumo), New World A-Coming (piano Marco Fumo), The Three Black Kings, Take The "A" Train (Enrico Intra).

Orchestra: Civica Jazz Band and Ensemble dell' Orchestra Sinfonica di Milano Giuseppe Verdi.

Our friends Giovanni Volonté and Antonio Berini have given a hand to this project.

The Three Black Kings, an unfinished work by Duke, is now recorded. It has seldom been played since 1974.

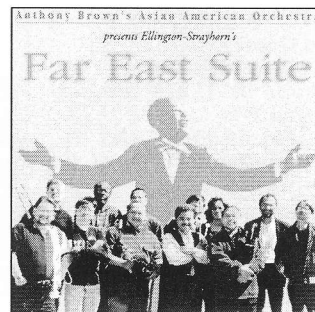
Far East Suite, Asian American Orchestra, Asian Improve Records, CD AIR 0053

Recorded by Robert Berenson March 31 and April 1, 1999 at Bay View Studios, Richmond CA.

Anthony Brown producer, director and arranger, leads a 12-piece-band.

Titles: Tourist Point of View, Bluebird of Delhi, Isfahan, Depk, Mount Harissa, Blue Pepper, Agra, Amad, Ad Lib On Nippon. Total time 62:22 minutes.

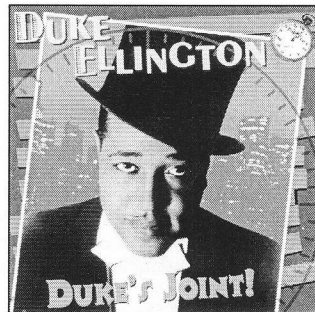
Far East Suite is blending the sounds of the jazz orchestra with musical instrument and concepts from Iran, Japan and China.

Duke's Joint, Buddha Records (BMG) 74321 69171-2

Titles: Take The "A" Train, Caravan, Three Cent Stomp, Yesterday, Things Ain't, Blues On The Double, Kissing Bug, Riff Staccato, Cotton Tail, broadcast October 1, 1945.

I'll Buy That Dream, Flicke Fling, Autumn Serenade, How Deep Is the Ocean, broadcast October 15, 1945. Goin' Up, Jump For Joy, I Wonder Why, broadcast December 8, 1943.

Tony Bennett Sings Ellington "Hot and Cool", Columbia CD, CSK 42475

Recorded 1999 (?) with The Ralph Sharon Quartet and Gray Sargent guitar. W. Marsalis tp and Al Gray tb, also play on this album. All titles are very much Ellington's most known compositions. A superb CD for Tony Bennett fans.

En hyllning till Duke Ellington, Chorus Mix, XL Big Band, XLBBCD9

Recorded in Håssleholm's Church April 25, 1999, Sweden. Time 69:32 minutes.

Praise God, Heaven, To Be Contended, Freedom, Word You Hear, Freedom Is a Word, Sweet Fat and That, Freedom - Svoboda, Don't Get Around ... , In a Sentimental Mood, In a Mellow Tune, Just Squeeze Me, A Prelude To a Kiss, Somebody Cares, Blood Count, Come Sunday, David Danced, Almighty God, Praise God and Dance.

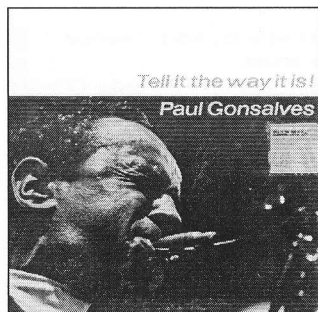
Duke inspirerar i Håssleholm! Tack för CD:n, som vi erhållit från Sven-Gunnar Schröder.

Duke Ellington – The Reprise Studio Recordings, CD, MD5-193
 Afro Bossa, The Symphonic Ellington, Will The Big Bands Ever Come Back?, Concert In the Virgin Islands, Recollections of the Big Band Era, Violin Session, Ellington '65, Ellington '66 and Mary Poppins. No previously unissued alternate takes except two takes with Duke's trio from January 8, 1963. January 8th 1963, "Afro-Bossa Piano Summations, Pt.1 and Pt.2".
 Mosaic Records didn't issue in the new Reprise CD-box the following albums Dollar Brand, Bud Powell and Alice Babs, because the Ellington's Orchestra was not included in the recording.

Harold Ashby Plays Duke Ellington, CD from Y'ALL-03.
 Harold Ashby has produced a CD with Lloyd Mayers, p, Earl May b, and Leroy Williams dr.
 The CD can only be bought from Harold by mail.

Paul Gonsalves
 "Tell It the Way It Is", Impulse IMPD-299, released October 1999.
 Incl. the LP-album with the same name and also the LP-album "Cleopatra-Feelin' Jazzy". A rare recording, "Second Chance" from a 45-RPM, is included.

RCA releases

1. "C-Jam All Stars-Diminuendo, Crescendo and Blues", 09026-63569-2, recorded Nov. 15, 1958 in Munich with C Terry, P Gonsalves, J Woode, S Woodyard, Carlos Diernhammar p.
2. Live In Atlantic City, 09026 68597-2, with Johnny Hodges and Wild Bill Davis.
3. Cootie Williams "In Hi Fi", 09026 63561-2, with eleven extra tracks.
4. Paul Gonsalves - Ellington "Moods and Blues", 09026-63562-2.

A new website

The Smithsonian's Kennedy Center Education Department and the Music Educators' National Conference have collaborated on a new Ellington web site for teachers and students: www.dellington.org

Clark Terry on Tour

October 8 in New York,
 October 16 - 17 in Brazil with Buster Cooper, Barrie Lee Hall, Aaron Bell, Louie Bellson, Jimmy Woode.
 October 30, Saint Louis, MO,
 November 2 - 12, Atlantic Ocean, Floating Jazz Festival.
 November 11 - 19, New Jersey,
 December 13 - 17, Birmingham, England.
 November 20, University Park, Illinois.
 Clark will be 80 years old next year.

Carl A. Hällström: How it all began....

Interview by Leif Hallin

A very hot Saturday at the beginning of September I went to see Carl A. Hällström (CAH) in Uppsala.

Carl A. has produced jazz records for 35 years. During the LP-era TAX and Jazz Society were labels always connected with high quality. We consumers took it for granted. Now I know that there is a lot of work behind all these productions. Carl A. Hällström never fiddles possibilities to a good sound transmission.

LH: How did it all start?

CAH: I used to work at the record department at NK for 15 SEK a day. It was in the summer of 1958. Roy Parker worked there already and I became the errand boy. There was one section for classical music and one for "Dance". Roy knew a lot about jazz. Furthermore he played the drums. Later he sold records at Kulturcirkeln and PUB. (Today Roy is retired from PUB - Editor's note)

LH: The next job?

CAH: I started at Europafilm in the winter of 1959 and became a laboratory assistant dressed in a white overall. There I met Bengt Runsten, who had been on a study tour to the USA and he thought about building a "matrix factory". The studio was not only going to record the sound but also supply the matrixes for the production. Bengt scolded and grumbled but he taught me a lot about the different links of the production. Quite simply the technical process.

Björn Almstedt also worked there and later Gert Palmcrantz showed up too. It was not altogether without some design that we were there at the same time. In 1960 I did my military service in Boden. The jazz was at a standstill, but at the regiment I got an education in how to run a cinema projector. I showed films at the regimental cinema and formed a cinema club. In June 1961 I was demobilized.

LH: And now you started to think about producing your own records?

CAH: No, not just yet. In the autumn of 1961 I went back to the record department at NK, this time as a salesman in shortcut hair and dressed in a suit. In the evenings I wriggled out of my suit and went to the jazz clubs in the Old Town, e.g. Bobadilla and Frid och Fröjd. I even worked as a cloakroom attendant at Bobadilla. I left NK at Christmas in 1961 and ended up at Club 78 by the help of Kalle Westerlund and that of course led to Kejje Engström in Gröndal, who sold records "that couldn't be found in other shops". I bought a lot of specially imported records with reissues

of vintage jazz. I didn't have enough money for the bulk that I initially intended to buy.

In January 1962, Club 78 met at Lennart Stenbeck's place. Christer Fellers, who led Imperial Band, was there too.

In connection with this, tradjazz galas were arranged at Konserthusen.

LH: Now it's time for the first recordings, which later were to appear on Pirate EP:s, isn't it?

CAH: Yes, the 1st of June 1962, Roffe Ekelund's Dixie Six and Imperial Band were recorded in the Assembly hall at Borgarskolan in Stockholm. The audience was silent, there were several takes and the result became the first EP:s on Pirate. The recordings continued the two following summers with some other Swedish trad bands. "Jazz Doctors" even made a full LP. The records sold rather badly though Sonet handled the distribution at the beginning.

LH: So you stopped working with Swedish trad jazz and started glancing at American?

CAH: Yes, there was more of Club 78 where I met several collectors. One of these was Söderwall.

LH: No Christian name?

CAH: He was only called Söderwall. He was in touch with John R. T. Davies in England. There were also Bo Scherman and Stickan Wallin who also were distributors of material. In October 1964 the first EP in the MPC-series was released. It was a King Oliver with Victor tests. Then another 30 EP:s were released in rapid succession.

LH: How did the launch go?

CAH: There was a pretty good yearn for this kind of music. All went well. The records got good reviews and often praise for the transfers. But I understood that the EP era would soon be over so when there was no longer a luxury tax on LP:s, it was time to think in this new size.

LH: What did the first LP productions contain?

CAH: They appeared in July 1965 and there was among others a 10" LP on Jazz Society with Jimmie Noone and Clarence Williams. The first 12" LP contained Duke Ellington's Carnegie Hall concert in 1943 on Jazz Panorama. That is my most copied product. It appeared in January 1966. I had also started producing the first 10" LP's on TAX.

LH: The very first items in Duke's Victor discography are on the *TAX* and *Pirate* labels. Where did these come from?

CAH: They were taped tests from John R.T. Davies. Later in the summer of 1966 I lived at Laurie Wright's home in England and went to see John in his barn and he had a long list of either taped or his own tests from early Victor recordings. A lot of them had once been pressed to appear on the *X-Vault* label in the 50's. Orrin Keepnews sent over a whole load of tests to London and they were later sold via Dobell's. Brian Rust bought most of them. John could tape everything he wanted and he also bought a great deal.

LH: Jurgen Schildt wrote very appreciatively about your products in his column in *Aftonbladet* some years ago. How come?

CAH: As a matter of fact it was Laurel & Hardy who brought us together. When I lived in Kärdal in Sollentuna we had cinema evenings and Jurgen showed up there some times. I didn't know that Jurgen was interested in jazz, but it became clear after some time. He got a stack of *TAX* LP's plus Ellington's "Fargo night" on *Jazz Society* as a present from me. Many of the records were rather old then. Another friend of films who took part was Torsten Manns with a past in the jazz.

LH: And then Jurgen wrote "Hällström's exploit" as a headline for his column?

CAH: Yes, and still he is one of two persons who has tried to smoke a cigarette in my apartment. He had to go out on the gallery.

LH: Are there any periods of Ellington's productions that you prefer?

CAH: Close to my heart is "It's Glory" from 19341 and up to somewhere around 1944 -1945. Everything later than that I've sold long ago, apart from an anthology on Capitol. All the suites from his later years bore me and when he plays in the churches with Alice Babs I lose all interest. I like the *COMPOSER* Ellington. Ellington's compositions interpreted by other contemporary orchestras I like, but when e.g. Boston Pops play "Caravan" I break out in a rash, though not from pleasure. Ellington's attempts with classical interpretations are also boring. Dorsey, Clinton and Savitt did that much better already during the swing era. But when Ellington plays Ellington from the right years he is undefeatable. Some of the later remakes are good, e.g. "Chelsea Bridge" on *Reprise*.

LH: Did you see Ellington live many times?

CAH: The first time was in February 1965. I also saw Duke and Ella in February 1966 and as a matter of fact later in New York at Roseland in June 1973, but that was a very tired band.

Well, I also heard the band in Folkets Hus Kongresshall in Stockholm in 1969 in a concert containing several groups. I don't remember anything of Ellington's appearance, but Joe Venuti's hot playing on the fiddle I'll never forget. He was the benefit of the evening. A nice side effect of Ellington's visit in 1966 was that an informal Ellington Society was formed. A TV production was made at the Djurgården Circus and there I met some other Ellington fools. Above all I want to mention Lennart Landström, who became the absolutely most important deliverer of Ellington's 78 material in fine condition, which was later issued on *TAX*. We mustn't forget Benny Åslund, he had some radio material that I used. Apart from that I am not a very active member of the Ellington Society, but I step in when needed, especially with discographical facts. Lately I have exchanged several letters with Sjef Hofsmits in Belgium.

LH: Which are your very first sound experience of The Duke?

CAH: At the American Embassy there were the Folkways jazz LP's to listen to. I went there to read comic strips but got also the opportunity to listen to the tracks by Ellington that could be found in volumes 7 and 8. "The Creeper" was one of them and the others were "Harlem River Quiver" and "Hot and Bothered". "Stompy" tunes you could say. This took probably place as early as in 1955.

LH: Earlier you worked mostly with 78 material, but now you use radio broadcasts and transcriptions. Why? Are *Classics*(?!) THAT good?

CAH: 35 years with 78 material is enough. Right now it feels newer

and more exciting to work with radio material. And all the time new material is found. There seems to be as much as you like. The possibilities to restore the sound today, even though the material you start with is noisy and hissing, are very good. It's the fault of *Classics* that CBS, MCA and RCA don't issue their own material. It's clever to lease the rights to e.g. *Mosaic*, but the result would become even better if they issued it themselves. *Classics* is just crap but there are probably many people who like to tick off in the discography. Good listening comes second. Compare the *HEP* issue of Claude Hopkins to those of *Classics*'. On the *HEP* one you can hear more instruments, in brief!

LH: What CD labels do you trust through thick and thin?

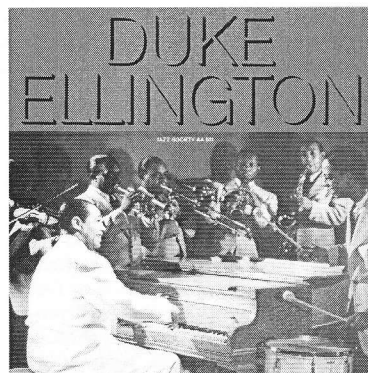
CAH: The just mentioned *HEP* but also *Frog*, *Timeless*, *Retrieval* and so on. Of course it's because John R.T. Davies is involved in the production. He is the master who knows how to excavate the optimal sound from the 78 grooves.

LH: "TAX" on CD we haven't seen for a long time. Is it over forever?

CAH: I'm not associated to the *TAX* label any longer. I sold *TAX* to a former friend of mine.

LH: Are there any new productions in preparation?

CAH: I work with Karl Emil Knudsen, the man with *Storyville Records*. On a new label, *Nostalgia Arts*, I produce jazz that Knudsen doesn't think is jazz. We are working with material with Larry Clinton and Paul Whiteman and radio broadcasts with Orson Welles. On the other hand there is nothing with Duke right now.

LH: Do have any dream projects right now?

CAH: Well, the whole of Paul Whiteman's 78-period - "complete approach". Another dream would be the "Wild Root Shows" featuring Woody Herman's "First Herd". There are 39 of them. As

a matter of fact I listen more and more to Woody, both to the 40/41 band and "The First Herd" a bit later. Except from the band itself, I like Woody's singing.

LH: Do you listen to the radio a lot?

CAH: Digitally I have "Hot Jazz Saturday Night" with Bob Bamberger from the USA. I tape the program and listen regularly. It contains three hours of new CD's and memorials. The other night there were three hours with just Helen Forrest. That's how it should be done. The digital transmission is perfect. I listen to "Smoke Rings" around Christmas time. I have old "Smoke Rings" programs on tape. Leif made a super program about Bunny Berigan in 1972. I used to listen to "Skivor från Vetlanda" but that program was shut down.

LH: What do you prefer listening to when you step out of the role as a producer?

CAH: Talking about Ellington it's his small groups. I can listen to them over and over again. And of course "The Webster-Blanton-Years". And also Woody Herman as I said. But also Mozart, Beethoven, Ulla Billqvist, Brassbands not to mention music from movie musicals.

LH: What about your movie interest nowadays?

CAH: Oh well. Thanks to video, laser, DVD etc. I have the opportunity to watch films that you have just dreamt or read about. I also take part in a project, which will end up in a book about the American Vintage Movie Musicals for McFarland's Publishing House. I watch all movies that the book deals with.

LH: To return to the jazz. Which of your latest productions are you especially satisfied with?

CAH: My special Oscar Award winner is "Midnights at V-disc". I have always dreamt about making it with the best possible sound. Having access to the original acetates did the trick. The Woody supplement was logical. The CD has got sheer praise everywhere, both for sound and contents. Even though it's long ago now, Ellington's "Fargo night" was fun to make something from. Especially when you think of the rotten attempts that were made at *Palm Club* e.g.

Here I would like to explain who did what before *Jazz Society AA* 520/521 appeared in December 1975. Robert B. Carneal, who was

chief engineer who had access to a very excellent equipment, made transfers from Jack Towers' acetates at Library of Congress in 1972. I provided Library of Congress with my Jerry Roll Mortons on *Classic Jazz Masters*, which just was Morton's so called Library of Congress recordings. I then got a copy of the Fargo tape, which I brought home to Olle Swembel. He made a remastering edition in the summer of 1975. Then Fargo appeared in December and not until then could people hear how well Jack Towers had caught Blanton's bass in an excellent way that night in 1940.

LH: What do you think will be the future for our kind of music and Internet the coming years?

CAH: IT with Internet is the most important invention since the wheel. The conditions and positions have totally changed for e.g. small labels, which want to distribute our jazz. We will be able to load down our favourites from the net and burn our own CD's according to our own taste. The possibilities are endless. I am positive. I also include loading down movies in the same way.

LH: Do you think the cider is cold enough now?

CAH: Surely! It's movie time!

LH: What will I see?

CAH: "You'll Never Get Rich" with Fred Astaire and Rita Hayworth from 1941.

LH: Just that one?

CAH: That's the prelude. Then there will be "It All Came True" with H. Bogart and Ann Sheridan, who sings several songs in the movie.

LH: There will be something more, won't it?

CAH: OK then, one episode from the series "I Love Lucy" with John Wayne as a guest star. Do you like Deanna Durbin?

LH: NO!!

CAH: Then we will watch some excerpts with her too.

George Avakian om Duke

George Avakian är en mycket beundrad och mycket respekterad producent av jazz på skiva som genom sin position haft stora möjligheter att påverka jazzens utveckling och musikers villkor. Den 17 mars i år berättade George Avakian om sitt arbete med Duke Ellington och hans hos Columbia vid sitt besök hos TDES, New York. George producerade alla Duke Ellington album under tiden 1948 till 1957.

Han berättade självklart om Newport 1956 och om sina möten med och minnen av Duke Ellington. De möttes bara några dagar efter det att den unge Avakian hade gått ut skolan på en dans som några klasskamraters föräldrar hade ordnat på en country club.

"Det var i juni 1936, och när det blev en paus i musiken kände jag ett behov av att uppsöka toaletten och när jag kom fram till raden av porslinspjäser längs väggen fanns det bara en ledig plats och den var till höger om mr Ellington. Det var en fantastisk erfarenhet och vi hade ju inga blytläs på den tiden... Men vad som imponerade mest på mej var att Ellington var så trevlig mot mig när jag sade god dag för jag samlade ihop mej och sade att jag var så glad över att han hade börjat att spela sina gamla saker igen – han hade nämligen en ny East St Louis Toddle-O och en ny Black and Tan Fantasy på 78 varvs Brunswick och jag sade att jag tyckte att han skulle fortsätta med the Mooche och Saratoga Swing osv. Och han sade: "Oh yeah, jag har det i bakhuvudet, men jag måste få fram den nya musiken för om jag slappnar av så är det så många som kommer i kapp". Och jag tänkte: Åh Herrregud, Duke Ellington tror att någon kan tävla med honom! Sådan var Duke och sådan förblev han hela sitt liv."

George Avakian fick sen frågan när han och Ellington startade sitt samarbete – och hur det kom sig? Mest en slump, svarade Avakian, och förresten kunde man inte kalla det samarbete. Han befann sig lyckligtvis vid Yale University som bara låg en 4-5 mil från Columbia Records fabrik och direktören bad honom att preparera den första serien av både album och singlar med olika jazzklassiker.

"Det började alltså redan under skoltiden vid Yale – när sen armén släppte mig efter kriget började jag sätta ihop ett Ellingtonpaket igen och det var då jag verkligen började att lära känna Duke. Jag hade träffat honom två gånger under tiden, en gång i New Haven i Marshall Stearns hem – Marshall brukade alltid ordna middagsbjudningar för orkestrar på besök. Den andra gången var i armén: jag hade liftat för att lyssna på Ellington i Georgia eller Alabama, jag minns inte riktigt, och när Duke hörde att jag skulle lifta tillbaks sade han, "Wait a minute!", och talade med sin chaufför – de hade förstås en buss. Och chauffören sade att jag kan komma så nära som en halvmil utan att vi förlorar nån tid..."

Avakian hann tillbaks till sin förläggning innan någon noterat att han tagit bondpermis för att lyssna till Duke Ellington. Men när han fick frågan om när han spelade in sitt första album med Duke, svävade han på målet. Det var ju inte så enkelt – man spelade in singlar, och fyra sådana blev eventuellt ett album. Och eftersom ingen annan på bolaget var intresserad av uppgiften, lades den på Avakian.

"Den första inspelningen var kanske Hy'a Sue och (not 1)... nej, den första var Three Cent Stomp och Air-Conditioned Jungle, men vad jag gillade bäst på den tiden var New York City Blues (not 2) som gjordes med en liten grupp som växte allt efter som killarna kom insläntrandes... De bara började att spela och när de var färdiga sade jag: "Duke, vad heter den?" Han ryckte på axlarna och sade: "Kalla den NY City Blues". Tre månader senare ringer Duke från Oklahoma eller Utah eller nåt sånt och ber att jag skall skicka honom ett ex av NY City Blues för folk ber honom spela den och han vet inte vad de talar om... Det var så det började och jag har ingen klar minnesbild av vad som hände för sanningen att säga låg det mycket rutin i de här tidiga inspelningarna, jakten från en studio till en annan, från upstairs i 7997 eller downtown i studion på trettionde gatan. Och mel-

lan allt pappersarbete blev jag också chef för den internationella avdelningen, som ingen annan ville syssla med..."

Insåg Duke vilka möjligheter som öppnade sig när LP-skivan kom 1948. Ja, svarade Avakian, och det började med att man spelade in saker som 10-tummaren Liberian Suite.

"För det mesta visste jag inte vad Duke tänkte banda för han brukade förbereda saker och ting under resans gång. Många gånger kom jag därför bara till studion och sade "Well Duke, what are we going to do?" Jag behövde inte arbeta särskilt hårt, jag var mest en lycklig åhörare som kollade att allt fungerade.

Ellington och Avakian

Var Ellingtons tid med Columbia en lycklig period?

"Nja, Columbia skördade inga stora framgångar med Duke Ellington. När jag kom tillbaks efter kriget hade det gått fem år. Duke knegade på för bolaget Musicraft och Columbia skrev ett kontrakt 1947 med Duke, ett år efter min hemkomst. Men det var på Västkusten där han producerades av en man som hette Dick Jones. Och Duke stannade där borta, gjorde en massa filmer och sånt och jag fick inte spela in honom förrän han till slut kom österut och vi gjorde de där sessionerna vi tidigare hade talat om..."

George Avakian hade också en hel del att berätta om förspelet till Colombias beslut att banda Duke Ellington vid orkesterns framträdande på Newportfestivalen 1956 – ett för den tiden mycket uppseendeväckande beslut, i dag vardagsmat med hjälp av avancerad transportabel teknik.

Det hade inte gått något vidare för Duke efter krigsslutet då han spelade in för märken som Musicraft etc... När han återvände till Columbia på 50-talet var han i stort behov av en nystart. Avakian som satt i ett rådgivande råd för Newport-festivalen, tänkte att han

kunde slå två flugor i en smäll: om Columbia kunde förmås att spela in Ellington skulle också paret Louis/Elaine Lorillard, som levde i Newport (tobaksintressenter) och var drivkraften bakom Newport-festivalen, kunna få ett ekonomiskt tillskott som väl behövdes för att reparera de skakiga finanserna. Efter tre år behövde nämligen festivalen större publicitet.

Men Columbias direktion satte sig på bakhasorna: ge gärna festivalen pengarna, sade man, men för Guds skull inga livebandningsexperiment – man såg tusen möjligheter till störningar: regn, bråkig publik, passerande flygplan och vem vet vad... Avakians argument att tänk så många som vill köpa en skiva med något som de just har hört, bet inte på direktörerna: - Kör Ellington till en studio och bända i lugn och ro efteråt, sade man i direktionsvåningen. Men lika förvånande är att man där sen återigen gjorde en kovändning när försäljningsdirektören Hal Cook kom med det något pösiga argumentet (och med hänvisning till Norman Granz mycket framgångsrika JATP-inspelningar): Vi bör göra det här av det enkla skälet att vi är Columbia (och därför vägledande i branschen).

Så Avakian kunde ringa Duke och be om något nytt och fräscht som kanske kunde kallas Newport Festival Suite. -OK, sade Duke, det fixar jag. Och när orkestern en tid senare samlades under scenen i Newport (ett utrymme som fungerade som ett slags omklädningsrum) höll Duke ett känslofyllt litet tal och sade att ingen skulle oroa sig om det gick lite galet för att Strayhorn och George Wein, Newportproducenten, skulle föra protokoll över ställen som inte gick riktigt bra och sen skulle orkestern några dagar därefter korrigera miss-tagen i lugn och ro i studio. Ellington talade om att det var Diminuendo and Crescendo in Blue som man skulle spela - How does that go, frågade någon - yeah yeah, det ordnar sig

- Men jag tror inte att jag nånsin har spelat den, sade Paul Gonsalves (not 3). Jovisst, sade Duke, det är bara en blues och jag leder bandet fram till det där stället där vi byter tonart och sen kommer du in och blåser så länge du vill, vi backar upp dig och sen byter vi tonart igen och avslutar...

Hur det gick till sist berättade Avakian i en intervju i Dess-bulletin nr 2 i år: Gonsalves glömmer tid och rum och blåser sitt livs solo men i fel mikrofon – och hur Avakian sedan med hjälp av Columbias skickliga tekniker får pussla fram en version som återskapar dessa magiska ögonblick. Avakian förfäktar vid det här tillfället också med stark enfasc producerens rätt att bättra på eller ändra mindre lyckade inspelningar, vilket han menar är både till allmänhetens och musikerens förmån. Ingen är betjänt av dålig musik eller tekniska floppar och jazzens stora, vare sig de heter Armstrong, Ellington eller Miles Davis, har gett honom rätt, säger Avakian.

-Burn it!, var Davis förkastelse. Ellington instämde...

Red. anm:

Stanley Dance har också uttryckt synpunkten att Duke inte ville att mindre lyckade inspelningar från "live eller studio"-inspelningar skulle publiceras av skivbolagen.

George Avakian kom från Armenien till New York med sin familj efter 1:a världskriget. Familjen började med att importera persiska mattor till USA och George återgick till familjeföretaget c.a 1970 efter att ha arbetat inom musik och kulturområdet i 25 år. George fick "The Order of Lenin" av Sovjetunionen 1990 för sitt arbete för kulturellt utbyte mellan länderna.

not 1 Georges första inspelning med Duke och hans orkester skedde den 10 november 1947 i Lieberkranz Hall.

Man spelade in Three Cent Stomp, Air Conditioned Jungle, Stomp Look and Listen.

not 2 New York City Blues inspelades den 30 december 1947 i Lieberkranz Hall, New York.

not 3 Den första inspelningen med Diminuendo and Crescendo in Blue med Paul Gonsalves i huvudrollen ägde rum den 30 juni 1951. Inspelelingen finns på LP: Stardust 202. Dessutom finns en inspelning av den 30 mars 1953 från Concert, Civic Auditorium, Pasadena, CA på märket Vogue 405 500201 och märket Crescendo GNP 9045.

Bubber Miley Discography, Part 2

By: Bo Scherman, Göran Eriksson, Nils-Gunnar Anderby and Göran Wallén.

Recordings of Bubber Miley, except with Duke Ellington and his Orchestra, including sessions for which he has previously been listed, but on which his presence is doubtful. The initials BM will be used for Bubber Miley throughout the discography.

This section covers only a few months of 1924, an extremely busy period for BM in the studios of different record companies. In fact, we are convinced that he is present on even more recordings than he has been credited for in previous discographies. By this time, he had already developed a strong musical identity, with characteristic inflections, occasional light growls and some pet phrases and effects, very different from other trumpet players in New York such as

Johnny Dunn, Louis Metcalf and Rex Stewart, for whom he has sometimes been mistaken. All these typical ingredients are present in all the blues accompaniments we have listed here and listened to, although the playing on those is rarely on the high level of the Texas Blues Destroyers and Kansas City Five sessions. Dixon-Godrich seem to have based their personnel listings for the Ajax sessions on an interview with Louis Hooper in Record research, issue 77. We don't always agree with his identifications, as noted below. Did anyone interview Louis Metcalf about his blues accompaniments?

Please send us your additions, corrections and other comments, which will be noted after the last section of the discography.

HAZEL MEYERS (vcl), acc. by Her Sawin' Trio: poss. BM (tp), Louis Hooper (p), poss. Elmer Snowden (bj).
New York, c. June, 1924

31571 Papa Don't Ask Mama Where She Was Ajax 17039
31574 I'm Every Man's Mama Ajax 17040
Both titles also on RST Blues Documents BD2110 and Document DOCD-5430.

Note: Both Dixon-Godrich and Rust have definitely BM on trumpet. We think it's doubtful but we have no alternative suggestion. It is a better musician than the one on the Helen Gross session of c. May, 1924, and his style is more similar to BM's but rhythmically stiffer.

HAZEL MEYERS (vcl), acc. by Choo Choo Jazzers: BM (tp), Bob Fuller (cl), Louis Hooper (p), unknown (effects) -1.
New York, c. July, 1924

31597 War Horse Mama Ajax 17047
31599 Cold Weather Papa -1 Ajax 17047
Both titles also on RST Blues Documents BD2110 and DOCD-5431.

HELEN GROSS (vcl), BM (tp) -1, Bob Fuller (cl) -2, Cliff Jackson (p).
New York, c. July, 1924

31609 Rockin' Chair Blues -1, 2 Ajax 17046
31611 Sorrowful Blues -1, 2 Ajax 17046
31613 What'll I Do -1 Ajax 17049
31616 Neglected blues -2 Ajax 17049
31620 Conjure Man Blues -1 Ajax 17082
The first four titles also on Document DLP542 and DOCD-5472.

LETHIA HILL (vcl), BM (tp), poss. Arthur Ray (p).
New York, c. August 10, 1924

13496 Old North State Blues Vo 14874, Sil 3016
This title also on Selmerphone SHN4023, Document DOCD-5513 and Neovox 812(MC).

HAZEL MEYERS (vcl), BM (tp), Louis Hooper (p).
New York, c. August, 1924

31622 He Used To Be Mine (But You Can Have Him Now) Ajax 17082
31624 Lost Me Sweetie Blues Ajax 17077

RST Blues Documents BD-2110
Document DOCD-5431

Note: Dixon-Godrich and Rust have Louis Metcalf on trumpet. We have only heard Lost My Sweetie Blues, and to us it is aurally the trumpet player correctly identified as BM on other Hazel Meyers sessions for Ajax from this period.

HAZEL MEYERS (vcl), acc. by Choo Choo Jazzers: BM (tp) -1, Bob Fuller (cl) -2, Louis Hooper (p) -3, unknown (p) -4.
New York, c. August, 1924

31630 You'll Never Have No Luck Quittin' Me -2,4 Ajax 17054
31631 Lonesome for That Man of Mine -1, 3 Ajax 17054
Both titles also on Historical 5829-14, RST Blues Documents BD2110 and Document DOCD-5431.

Note: We agree about the personnels, as listed by Dixon-Godrich, and there are two aurally different pianists.

HELEN GROSS (vcl), acc. by Choo Choo Jazzers: BM (tp), Louis Hooper (p), unknown male (speech) -1.

New York, c. August, 1924

31633 If You Can't Ride Slow And Easy Ajax 17077
Rev.: Ajax 17077 Hazel Meyers.

This title also on Document DLP542 and DOCD-5477.

Note: Dixon-Godrich and Rust have Louis Metcalf on trumpet, Dixon-Godrich c. September 1924 and Rust c. August 1924. We are convinced that the accompaniment is the same as for "Lonesome for That Man of Mine" by Hazel Meyers (BM and Hooper), and the proximity of the matrix numbers indicates that they may even have been recorded during the same session.

MARGARET JOHNSON (vcl), acc. By Clarence Williams' Harmonizers: Thomas Morris, poss. BM (tp), Charlie Irvis (tb), poss. Ernest Elliott (as), Clarence Williams (p), Buddy Christian (bj).

New York, September 5, 1924

72789-B I Love You Daddy But You Don't
Mean Me No Good Okeh 8162, Neovox 812 (MC)

72790-B Nobody Knows the Way I Feel This Morning
Okeh 8162, PaE E5300

72791-B Absent Minded Blues Okeh 8162, PaE E5300
All titles also on Document DOCD-5436.

Note: The above personnel, with definitely BM on 2nd trumpet, is listed by Dixon-Godrich, Rust and Tom Lord in his Clarence Williams discography. Lord notes that "some authorities believe that Joe "King" Oliver is one of the trumpet players", but we find this very unlikely. The more prominent of the two sounds like Morris. The other one is more in the background but could possibly be BM.

JOSIE MILES (vcl), BM (tp) -1, prob. Bob Fuller (cl) -2, Cliff Jackson (p).

New York, c. September, 1924

31641 Lovin' Henry Blues -1 Ajax 17057

31642 Freight Train Blues -2 Ajax 17057

Both titles also on Document DOCD-5466.

Note: Dixon-Godrich and Rust have Louis Metcalf on trumpet and the rest of the personnel as above, but it is aurally the same musician as the one identified as BM on other sessions from this period and very different from the style of Metcalf at this time.

JOSIE MILES (vcl), BM (tp), Arthur Ray (p).

New York, September 15, 1924

9707-C Sweet Man Joe Edison unissued
Document DOCD-5466

MONETTE MOORE (vcl), BM (tp), John Montagu (p).

New York, September 15, 1924

13692 I Wanna Jazz Some More
Vo 14903, Document DOCD-5338

MONETTE MOORE (vcl), BM (tp), unknown (cl) -1, John Montagu (p).

New York, September 25, 1924

13767 I'm A Heart-Broken Mama Vo 14911, Sil 3018

13768 Death Letter Blues -1 Vo 14911, Sil 3018

Both titles also on Document DOCD-5338.

Note: Dixon-Godrich and Rust have Rex Stewart on trumpet for both the above Monette Moore sessions, but it is aurally BM,

HELEN GROSS (vcl), BM (tp), Louis Hooper (p), unknown (speech) (possibly Hooper) -1.

New York, c. September, 1924

31649 Ticket Agent Ease Your Window Down -1
Ajax 17060, Document DLP542,
DOCD-5477

Rev.: Ajax 17060 Rosa Henderson.

Note: Dixon-Godrich have Louis Metcalf and Cliff Jackson on trumpet and piano, Rust has BM and Cliff Jackson. To us, it is still aurally the same trumpet player as before (BM), and the pianist sounds more like Hooper than Jackson.

KITTY BROWN (vcl), prob. BM (tp) -1, Bob Fuller (cl) -2, Louis Hooper (p), Jazz Casper (Billy Higgins) (vcl) -3.

New York, c. September 29, 1924

5653-3 Family Skeleton Blues -2 Ba 1436, Do 413, Hg 984,
Re 9734, Or 281

5654-3 I Wanna Jazz Some More -1,2
Ba 1437, Do 412, Re 9733, Or 280

5655-3 Keep on These Days -1,3 Ba 1452, Do 425, Re 9748, Or 298

5656-3 One of These days -1,3 Ba 1436, Do 412, Re 9734, Or 280

Domino 412 (matrix 5654) as by Bessie Williams, Domino 412 (matrix 5656) as by Bessie Williams with Flora Dale, Domino 425 as by Jane White and Dixie Gray, Priole 281 as by Rosa Green, Oriole 298 as by Mazie Leroy and Billy Burns.

Revs: Banner 1437, 1452, Regal 9733, 9748, Harmograph 984, Domino 413, Priole 281 Rosa Henderson, Domino 425, Oriole 298 Julia Moody.

All titles also on Selmerphone SHN-4015 and Document DOCD-5507.

Note: Dixon-Godrich have Thomas Morris on trumpet, Rust has? BM. To us, it doesn't sound at all like Morris but more like BM.

ROSA HENDERSON (vcl), acc. by the Choo Choo Jazzers: BM (tp), Cliff Jackson (p), Joe Davis (train-whistle) -1.

New York c. late September or early October, 1924

31675 Twelfth Street Blues Ajax 17081

31677 Memphis Bound -1 PA 032122, Pe 12201

31678 Memphis Bound -1 Ajax 17069

Pathé Actuelle 021122 and Perfect 12201 as by Josephine Thomas.

Rev.: Ajax 17069 Viola McCoy, Ajax 17081, Pathé Actuelle 032122, Perfect 12201 Monette Moore.

Both titles and takes also on Document DOCD-5403.

Note: Dixon-Godrich and Rust have Louis Metcalf on trumpet, but it is still aurally the same player identified before as BM. Previous discographies list these titles and the Josie Miles title below under c. October, 1924. The matrix numbers indicate that they were recorded just before or during the Ajax session of the Texas Blues Destroyers c. October 2).

The discography will be continued in the next issue.

DESS-MARKNADEN

Annonsera till försäljning det Ni inte vill behålla, efterlys det Ni önskar Er av böcker, skivor eller annat jazzrelaterat material. Utnyttja denna gratistjänst för DESS-medlemmar. Dock högst 20 rader — namn, telefonnummer eller e-postadress obligatoriskt.

FOR SALE:

The DEMS Bulletin 1979 - 1995. Red. Benny Åslund

1. Complete collection of DEMS in four linenbindings.
2. 1983 - 1988 and Georges Debroe's auction catalogue of Duke Ellington items from 1980.
3. 1989 - 1993 no 1,2,3
4. 1993 no 4 - 1995 no 1,2,3 (Benny's last numbers).

The price total is 525 SEK or \$ 64.

Contact Bertil Lyttkens, Grevgatan 70, S-114 59 Stockholm, Sweden. tel : 0046-8-6671810

Auction! Latest bids, Januari 5, Year 2000.

1. RCA-Victor "The Work's of Duke", Complete Edition of all Volumes, 24 LP:s.
2. Duke Ellington Treasury Series, all eight Volumes, Phontastic Records.
NOST 7621, 7622, 7623, 7624, 7631, 7632, 7633, 7634
3. Duke Ellington "On the Air" 38/39 and 1940, two LP, Max 1002 and Max 1003.
5. Duke Ellington, October 25, 1946, Broadcast, Fanfare Records lp 35-135
6. Duke Ellington * 1928-1947, Jazz Supreme JS-102
7. Duke Ellington, Way Low, Duke Records D-1015, from broadcast 1942-43.
8. Duke Ellington at Tanglewood, July 15, 1956, two LP, Queen Disc 049 and 050
9. Duke Ellington In London 1958, Marlboro Productions, Ellington '88. Recorded Oct 11, 1958.
10. Duke Ellington and His Orchestra 1928 - 1933, Blue Ace 12 BA 3601

There are over 100 LP:s more to buy, please ask about them.

Contact Sven Åke Vedén, tel 08 - 583 54 678

Address: Legendvägen 21, 176 70 Järfälla, Sweden